

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Այնքան դառըն ցավ ու վշտեր . . .

Իմ ընկեր

Միքայել Հարությունյանին

Այնքան դառըն ցավ ու վշտեր
Կուտակված են իմ սրտում,
Որ եթե քեզ, ազնիվ ընկեր,
Ողբամ նոցա իմ երգում,
Քո առաջն արտասուքի
Դու կը տեսնես մի մեծ ծով.
Որ հուզվում է վիշտ ու սուգի
Միրտը մաշող փոթորկով...

Բայց կատաղի լողորդի պես
Ալիքները ծաղրելով,
Այդ մեծ ծովում լողում են ես,
Խորին կերպով հուսալով,
Որ անկասկած և ես մի օր
Ցանկալի ափ կը հասնեմ,
Որ ազատված իմ խեղճ եղբոր
Տանջված կրծքիս կը սեղմեմ...

1890, 12 ապրիլի